

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11188

DER LETSTER BER

Note Lurye

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

0-657-11188-0

9780657111885T.PS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

MICROFORM

ג. לוריא

קאאפ. בארלאג. קולטור-ליגע

2/11, 196

ה. לוריע

דער לעצטער בער

קינדעב-פיעסע.

אינטראנאציאנאלער יודישער פובליקאציעס
אין פריעס און ווארען

קאָפּעראַטיווער פאַרלאַג „קולטור-ליגע“
קיעוו—1929

די גיבליאָגראַמישע פאַרזיכענונג
פון דעם בוך און די שיטרען פאַר
גיבליאָטעק-קאָסטלעך זיינען אָפּגע-
דרוקט אין צייטשריפט פון דרוק-און
אין דעם קאָרטן-רעפּערטואַר פון
דער אקראַינישער בוך-פּאַלאַטע.

מלוכע-טרעסט-קיעוו-דרוק

פ. ז. ש.

וואַרשע-קע גאַס, 16

קיעוו קריזליט 286

באַשט. 968—3000

אין פרינציפאל פון די פאליטיק
אין פרינציפאל פון די פאליטיק

פאַרשפּיר

באַנאַכט, אין וואַרד.

כאַיעלע. הוּ-הוּ!

אַ קאַל. האַ-האַ!

כאַיעלע. הוּ-הוּ!

דער בער (באווייזט זיך, כאיעלע זעט אים ניט). האַ-האַ!

כאַיעלע. מאַמע!

דער בער. ניטאָ דיין מאַמע, ניטאָ.

כאַיעלע. טאַטע!

דער בער. ניטאָ דיין טאַטע, ניטאָ.

כאַיעלע. בערעלע!

דער בער (שטעלט זיך פאַר כאיעלען מיט אַן אראָפגעבויענעם

קאַפּ). האַסט מיך גערופן, בין איך דאָ.

כאַיעלע. ניין, ניין. ניט דיך, מיין ברודער בערעלען

האַב איך גערופן.

דער בער (דראַפּעט זיך אַרויף אַפּ אַ בויס). איך זע, איך הער.

מיט פאַרדרייטע וועגעלעך גייט ער, מיט פאַר-

שטעלטע שטעגעלעך לויפט ער, ער שורשעט אין

בלעטער, ער שאַרט זיך אין גראַז, ער איז ווייט, דיין

ברודער, ער איז ניט נאָענט.

כאיעלע. ווהין גייט ער, ווהין?
 דער בער. אף יענער זייט וואלד איז א פעלד. אף
 יענער זייט פעלד איז א דאָרף. פארן דאָרף זיינען
 פייערן צעלייגט. אף די קניעס שטייען רויטע אר-
 מייער. העכער פון די קעפ זיינען זייערע ביקסן.
 העכער פון די ביקסן איז זייער פאָן. זיי באַקן קאר-
 טאָפּל אין אש, זיי קאָכן אין קעסעלעך טיי. היינט
 זיינען זיי דאָרט, מאָרגן זיינען זיי דאָ. אהינצו צו זיי
 גייט ער. אהינצו צו זיי איילט ער שטילערהייט.

כאיעלע. און איך? איך בין געפריבן אליין.
 דער בער (אראָפּ פון בוים), ווילסט, לאָמיר זיין כאַווער.
 כאיעלע. וועסט זיך ניט בייסן?
 דער בער. ניין.

כאיעלע. וועסט זיך ניט דראפען?

דער בער. ניין.

ביידע (רירן זיך אָן בערס לאַפע צו כאיעלעס מינדסטן פינגער)
כאווער.

דער בער. ש.ש. קום, וועל איך דיר ווייזן דיין טאטן
מיט דיין מאמען.

(הינטער אַ קוסט שאַטענען זיך קערפערס צוויי.)

דער בער. אָט ליגן זיי, וועק זיי ניט, זיי וועלן ניט
אופשטיין. וויין אביסעלע, נאָר שטיל, שטילערהייט.
ווער ווייס, ווער דאָ בלאַנקעט, ווער ווייס, ווער דאָ
לאַקערט אין וואלד?

(דאָס מיידעלע וויינט, דער בער וויינט מיט איר.)

כאיעלע. וואָס וויינסטו, בערעלע?

דער בער. דו ביסט אליין, איך בין אליין, נאָר דיר איז
בעסער ווי מיר.

כאיעלע. מיט וואָס איז מיר בעסער ווי דיר?

דער בער. דו ביסט יונג, און איך בין אַלט. דו האָסט
א ברודער, ער איז א שטאַרקער, ער האָט א ביקס,
ער וועט דיך געפינען. איך האָב קיינעם ניט.

כאיעלע. האָסט ניט קיין מאמען?

דער בער. ניין.

כאיעלע. האָסט ניט קיין קינדער?

דער בער. ניין.

כאיעלע. וווּ זיינען זיי אלע?

דער בער. געשטאַרבן, געהאַרגעט, געפאַנגען. איך בין

דער לעצטער בער אין וואַלד.
כאַיעלע. און איך? מיך האָסטו פאַרגעסן? מיר זיינען
דאָך כאַווער.

דער בער. שטילער. דו הערסט?
אַ סאַווע (באַווייזט זיך). קוויװיט, קוויװיט! היט זיך
היט! פליט! פארווישט די טריט! קוויװיט! קוויװיט!
(בלייבט ניט).

אַ העזל (אין שרעק). אַי, אַי, אַי, גוואַלד! באַטאַג, באַט
נאַכט, אין פעלד, אין וואַלד, מע שיסט, מע יאַגט,
מע שנאַרט, מע בילט. כאַטש אַ טראַפעלע רױ, כאַטש
אַ רעגעלע שטיל! אַי, אַי, אַי... (בלייבט ניט).
דער בער. דו הערסט?

(הינט האַווקען. געשרייען):

— זאַפּ—האַפּ! אַ בער אין וואַלד! אַ בער אין וואַלד!
האַפּ—האַפּ—האַפּ!

דער בער. דו הערסט? סע טאַגט. ס'הייבט זיך שוין אָן
אַ געיעג—נאָך מיין פעל. מיר מוזן זיך געזעגענען.
(נעמען זיך אַרום).

כאַיעלע. זאַג מיר איידער דו גייסט אוועק, זאַג מיר,
ווער האָט מיין טאַטן און מאמען געהאַרגעט?
דער בער. די, וואָס האָבן טויזנטער און טויזנטער גע-
האַרגעט, די האָבן דיין טאַטן און מאמען געהאַרגעט.
כאַיעלע. ווער זיינען זיי? זאַג. איך זאַל עס זיי פאַר-
געדענקען.

דער בער. וועסט זיי באגעגענען, וועסטו זיי דערקענען.

כאיעלע. און בערעלע מיין ברודער ווייסט?
דער בער. ער ווייס גוט.

(דאָס האַווקען פון די הינט און די געשרייען ווערן נעענטער.)
דער בער. גיכער, אַנטלויף, גיי אהין, אַט אהין.
וועסטו ארויס אף א וועג (צעשיידן זיך).

(ס'באווייזט זיך איינער, קוקט אַ ווייל אין יענער זייט, ווו
דער בער איז אוועק, שטעלט-צו די ביקס צום אַקסל
און שיסט).

ערשטע סצענע

פרימאָרגן. עק וואלד. כאיעלע באווייט זיך. אן אלטע
ציגינערן גייט איר אַנקעגן.

ציגינערן. זעט, אַ קינדעלע פון וואלד (טאַפט איר די
הערלעך). אַך, ס'אַראַ גאַלדענע הערעלעך! (טאַפט איר די
הענטלעך). אַך, ס'אַראַ ווייסינקע הענטעלעך! וועמען
זוכסטו, וועמעס ביסטו? וועמעס ביסטו, ווער פעלט
דיר און וועמען זוכסטו? עפשער וועלן מיר דיר
העלפן זוכן. (טאַפט איר דאָס העלדזל) אַך, ס'אַראַ ווייך,
ליב העלדזעלע! ווי הייסטו, ווי?

כאיעלע. כאיעלע.

ציגינערן. כאיעלע! אי, ס'אַראַ נאָמען א טייערער. זעקס
אייניקלעך האָב איך געהאַט, האָט זיי אַלע גענומען
דער טיף. א צייט א ביטערע, קינדעלע, פאַר ציגיי-
נער אַזוינע ווי מיר. ווילסטו, וועסטו מיר אן אייניקל
זיין?

כאיעלע. ניין.

ציגינערן. אזוי? וואָס, איך געפעל דיר ניט, — מיינע
האַר זיינען גרוי, מיין פאַנים איז שוואַרץ, מיין מויל
איז אַן ציין?

כאיעלע. ניין.

ציגינערן. וואָס — ניין?

כאיעלע. איך וויל ניט.

ציגינערן. און וווּ וועסטו זיך אַהינטון איינע אַליין —
וויסט דען, וווּהיין דו גייסט?

כאיעלע. איך ווייס ניט.

ציגינערן. אָט זעסטו, קום, קום מיט מיר, וועסט מיר
אַן אייניקל זיין, קום.

(שלעפט זי. כאיעלע שפאַרט זיך אַיין, דרייט זיך אויס,

טוט צום סאָף אַ ביס דער אַלטער אין האַנט).

ציגינערן. אַך, דו שאלעמויז, אַך, דו טכוירל דו! פון
דער ערד ניט אָפגעוואַקסן און בייסט זיך שוין. נאָ
דיר, נאָ!

(גיט איר עטלעכע קלעפּ. כאיעלע שווייגט).

(אַן אַלטער ציגינער פירט אַף אַ קייט אַ בער פון וואַלד.

דער בער הינקט אַף אַ פוס).

ציגינערן. אַ בער! פּונוואַנען?

ציגינערן. פון וואַלד. הינט האַבן אים אויסגעשפּירט.

יעגער האַבן אים אונטערגעשאַסן, און איך אַף דער

קייט געפאַקט.

ציגינערן. ווי אזוי?

ציגיינער. אנטלויפנדיק, איז ער אין א גרוב אריינגע-
פאלן און זיך ניט געקאנט ארויסקארעטשקען, האָב
איך אים צוגעהאַלפן.

ציגיינערן (צום בער). אַך, דו, שלימאָזל.
ציגיינער. נישקאַשע, באַ אונדז וועט ער טאַנצן מיט א
הינקעדיקן פּוס.

כאַיעלע (האַט געקוקט די גאַנצע צייט אָפן בער. לויפט-צו און
כאַפט אַרום זיין האַלדז). בערעלע! (דער בער ריבט זיך אין
איר באַק).

ציגיינער. וואָס איז דאָס פאַר א נעפעשל?
ציגיינערן. מיינס אָן אייניקל. איך זע, סע בלאַנדזעט עק
וואַלד אליין אָן טאַטע-מאַמע, האָב איך עס צוגעטוליעט.
ציגיינער. היינט בלאַנדזען ניט ווינציק אַזעלכע אָן
טאַטע-מאַמע אין דעם וואַלד. באַנאַכט איז דאָ אַרום
ליכטיק געווען אין די שטעטלעך. די ווייסע צי די
גרינע, דער רועך ווייסט ווער, האָבן געהוליעט.
(קוקט א ווייל אָף כאיעלען) האַ-האַ, זיי נעמען זיך אַרום,
ווי אַלטע באַקאַנטע.

ציגיינערן (שטיל). ווייסט, וואָס כוועל דיר זאָגן — מירן
זיי שיקן איננינעם.

ציגיינער. אַ קליין מיידעלע מיט אַ גרויסן בער — ס'א
געדאַנק. ס'וועט ציען אוילעם.

ציגיינערן. וואָס קלערסטו מאַכן
מיטן שלימאָזל? ער הינקט אָף
א פּוס.

ציגיינער. מאַכט ניט אויס. ער

וועט באַ מיר זיין אן אינוואַליד פון דער וועלט-
מילכאַמע. כוועל אים שוין אויסלערנען זיין ראָל.
און דאָס נעפעשל?

ציגיינערן. פייסט זיך. אַזאַ וויזעלע!
ציגיינער. ס'אַ קלייניקייט. כימיין די הערעלעך די העלע.
דאָס ווייסע פענימל. ס'וועט באלד פאַלן א כשאַד.
ציגיינערן. פאַרלאָז זיך אַף מיר, כוועל שוין באַוואָ-
רענען.

צווייטע סצענע

פרימאָרן. א ציגיינערשער שאלאַש. כאַיעלע אליין
פאַרן שאלאַש.

ציגיינערן (גאַנוועט זיך שטיל צו פון הינטן און פאַרבינדט כאַיע-
לען מיט א טיכל דאָס מויל). כ'האַב פיינט, אז סע שרייט.
(פאַרבינדט איר די הענט) כ'האַב פיינט, אז סע דראַפּעט
זיך. איצט קום, וועל איך דיך אַפּיסעלע אַרומוואַשן,
דאָס לייבעלע איינרייבן, די הערעלעך איינשמירן, א
קליידעלע אַנטאָן.

(פירט זי אריין אין שאלאַש).

ציגיינער (קומט אָן מיטן בער). האָפּ! אַף די הינטערשטע!
אַזוי-אַ. (שטעלט פאַר אים א פויק). קלאַפּ, קלאַפּ! נאָך,
נאָך. גענוג. פדייב שטיין! איצט אַרבעטן מיר מיט די
פאַדערשטע — די קראַנקע אַראַפּגעלאָזט און די גע-
זונטע אויסגעשטרעקט. (הענגט אָן א היטל אַף דער לאַפּע)
און מאַך מיטן מויל, זאָל מען מיינען, אַז דו רעדסט.
גיט א נעדאָווע. הייסט עס, אן אינוואַליד פון דער

ויעדט-מילכאָמע! האָפּ! אָף אַלע פּיר. איצט גיי זיך
דורך, גיי זיך דורך, אזוי-אַ. ווייז, ווי דו הינקסט,
שעם זיך ניט, ווייז, ווייל, אויסגעצייכנט. איך זע,
דו לאַזט זיך לערגען. כאַפּ אַן עפל. (וואַרפט אים צו
אן עפל.)

ציגיינערן (קומט ארויס פון שאַלאַש מיט כאַיעלען. כאַיעלע
איז איבערגעטון און איבערגעפאַרבט.) אָט איצט ביסטו אַן
עמעסדיק ציגיינער-קינד, אָט איצט ביסטו מיינס אַן
אייניקל-הע-הע, אַזעלכע זאַלפּן, ווי דיין פאַבע האָט.
האַט קיינער אין דער וועלט ניט. געווען א ווייסינקע
און געוואָרן א שוואַרצינקע. פאַריכט איר דאָס אַנטון!
און ווי אזוי דאָס קליידעלע קליידט דיר, און די
סטענגעלעך, און די האָר — דעם זיבעטן טיין!

ציגיינער (באַטראַכט כאַיעלען א ווייל. גוט, בעסער דאַרף
מען ניט. דערלאנג זי אַהער.)

ציגיינערן (שטופט אונטער כאַיעלען. גייע צו, גייע צו, האָב
קיין מוירע ניט.)

(כאַיעלע טוט, וואָס מע הייסט.)

ציגיינער (צו כאַיעלען.) זעקסט ווערסט פונדאָנען ליגט די
שטאַט. וועסט גיין אין שטאַט מיטן בער. כּיהאַב דיר
געוויזן דאָס שטיקל אַרבעט מיטן פּויק. דער נומער
גייט, ווי ס'געהער צו זיין — אַקאַרשט דאָ איבערגע-
כאַזערט. וואָס נאָך? (צום בער) פּאַווייז ווי אזוי אַ איד
דאַוונט און שאַקלט זיך. האָפּ! טוט אַן דעם בער א פאַ-

סאטשיילע. דער בער שאקלט זיך, שטייענדיק אף די
 הינטערשטע לאפעס). באוויז ווי אזוי די ציין טוען
 דיר וויי (בינדט אים אונטער א באק, דער בער האלט
 זיך צו מיט א לאפע און קרעכט צוביסלעך).
 פיינ. נו, איצט אין וועג אריין! און
 קומט ניט מיט לידיקן צוריק, ציי-
 גיינער דארפן עסן. יא. פארגע-
 דיינקט. אין שטאט זיצן איצט די
 ווייסע, נאָר אין וועג קאָנסטו
 אַנטרעפן די גרינע—סע דרייען
 זיך דאָ ארום אַזעלכע טייוולאָנים

אין די וועלדער—און אומגעריכט קאָנען אַנשפּרינגען די
 רויטע. פאַר אַלעמען דארפסטו האָבן א גוט וואָרט.
 ציגיינער מישן זיך ניט, מאַרש!
 (כאיעלע מיטן בער גייען אַוועק).

ציגיינער. ווייסע, רויטע, גרינע, און מיר, ציגיינער,
 פלאַנטערן זיך אַלעמען אונטער די פיס. אַט נעמט
 מען שיסן פון דאַנען און פון דאָרטן, אהין און צוריק
 פליען די קוילן דורך אונדזער לייב. ברענען זיי אלע
 אפן פייער!

דריטע סצענע

(אין וועג).

כאיעלע. אַט זיינען מיר אליין, לאַמיר אַנטלויפן.
 דער בער. ווהין וועסטו לויפן? וויסט דען ווהין?
 כאיעלע. כווייס ניט.

דער בער. דערצו טויג דיר ניט מיט מיר. איך בין אלט
און קראנק און מיר פעלט א פוס.

כאיעלע. וואס־זשע טוט מען?

דער בער. לאמיר גיין, עפשער וועלן מיר עפעס
דערגיין.

כאיעלע. עפשער וועלן מיר דערגיין, ווו מיין פרוידער
בערעלע איז.

דער בער. נו, יא.

פערטע סצענע

(וועגן שיידן זיך. א סטויפ מיט א ברעטל, וואס ווייזט
דעם וועג אין שטאט אריין. א פאר קוסטעס, הינטער
וועלכע סיפליסט א טייכל).

דער בער. האלב וועג. די פיסעלעך טוען דיר שוין
אואדע וויי.

כאיעלע. יא.

דער בער. לאמיר אפרוען אביסל. א וואסערל רינט דא,
וועלן מיר טרינקען.

כאיעלע. כווייל טרינקען.

(גייען צו צופ טייכל, בויגן זיך אן און טרינקען).

דער בער. לייג זיך צו אפן גראז.

כאיעלע. און דו?

דער בער. און איך נעבן דיר.

(לייגן זיך. כאיעלע ווערט אנשלאסן. א וויקסיקער יונג

קומט אן טון דער זייט, שטעלט זיך אפ, קוקט פאר-

כידעשט).

דער בער. גיי צו נעענטער. דערקענסט ניט דאס קינד?

דער יונג. ניין.
דער בער. דיין שוועסטערל.
דער יונג. כאיעלע? פארוואס זיינען די האָר אירע
שוואַרץ? פארוואס איז איר פענימל ברוין?
דער בער. א וועווריקל פייט צום ווינטער זיין פאַרב און
בלייבט דאָס אייגענע וועווריקל. זעסט דאָך, זי איז א
ציגיינער-קינד, און איך בין איר בער.
דער יונג. וואָס טוט איר דאָ?
דער בער. דאָס קינד זוכט דינע טריט אָף די וועגן.
דער יונג. סימוז נעמען צייט, סימוז נאָך אביסל גע-
דויערן.
דער בער. איך ווייס, דו גייסט נאָך אַ גרויסער זאך.
קאַנסטו זאָגן, ווהיין דו גייסט?
דער יונג. אין שטאָט אריין. נאר קיינער דאַרף ניט
וויסן.
דער בער. בערן שווייגן. נאָר צי פיסטו זיכער, אַז קיי-
נער וועט דיך ניט דערקענען?
דער יונג. ווי קאָן מען זיכער זיין?
דער בער. אויב מע דערקענט דיך, וועט זי דיך מער
ניט זעען.
דער יונג. איך ווייס.
דער בער. איך וויל, זי זאָל דיך זעען.
דער יונג. פאַראַן פילכערע זאַכן.
דער בער. איך וויל. זי זאָל דיך זעען. הער, נאָ דיר
מיין פעל.

דער יונג. כפארשטיי ניט, וואָס דו מיינסט.
דער בער. איך בין נאלט און קראַנק. און איך בין דער
לעצטער בער אין וואַלד. נאָ דיר מיין פעל, זאָג איך.
נאָ דיר מיין פעל, און וואַרף דאָס איבעריקע פאַר
די הינט.

דער יונג. וואָס טויג מיר דיין פעל?
דער בער. וועסט זיין א בער, און דאָס קינד וועט דיך
פירן—אזוי ווי מיך. וועסט גיין, ווהיין דו האָסט
צו גיין, און טון, וואָס דו האָסט צו טון. וועסט זיין
אינניצם מיטן קינד, און קיינער וועט דיך ניט דער-
קענען.

דער יונג (פאַרטראַכט). יאָ, אזוי וואַלט מיך שוין געוויס
קיינער ניט דערקענט.

דער בער. איך זע, אז דו הייבסט אָן צו פאַרשטיין.
(דער יונג שוויגט).

דער בער. וואָס־זשע שווייגסטו?
דער יונג. דו האָסט מיר קיין שלעכטס ניט געטון.
דער בער. טו עס אָן סינע. טו פראַסט, ווילל מע דאַרף.
אַט איז מיין האַרץ. דערשלאָג. און זאָם ניט, אייל,
אייל, קאַלומאַן קיינער איז ניטאַ.

(דער יונג וואַקלט זיך א ווילל, שיסט אויס דעם בער אין
האַרץ. כאַיעלע כאַפט זיך אָף, דער יונג באַהאלט זיך
הינטער אַ קוסט).

כאַיעלע (דערשראָקן). מע שיסט? וווּ?

דער בער (פאַרשטעלט מיט אַ לאַפע די ווינד). גאַרניט. ס'ער-
געץ ווייט. שלאָף, איך בין נאָך מיד.

(כאיעלע ווערט צוריק אנשלאָפן. דער בער גייט אויס.
דער יונג שלעפט אוועק דעם גוף הינטער א קוסט און
קערט זיך אום צוריק אן איבערגעטונענער).

בער. שטיי אוף, כאיעלע, מיר דארפן גיין.

כאיעלע. ביסט שוין ניט מיד, בערעלע?

בער. ניין, כאיעלע, איך בין ניט מיד.

(גייען מיטן וועג צו דער שטאָט).

כאיעלע. דער פוס איז דיר שוין ניט קראַנק?

בער. וועלכער פוס?

כאיעלע. איצט הינקסטו שוין ניט. קיין קאפעלע ניט.

בער. עס איז שוין אויסגעהיילט, כאיעלע. ער איז שטאַרק

ווי אייזן, מיין פוס.

כאיעלע. גייסט אזוי גיך, קאם וואָס איך גיי דיר נאָך.

בער. האַלט זיך אָן אין מיר, וועט דיר גרינגער זיין.

כאיעלע. ווייסט, ביז גאָר יונגער געוואָרן.

בער. עמעס?

כאיעלע. סיגעהאַט אזא אַלט קאָל, ווי א זיידע אן אל-

טער. איצט איז עס אזא יונגס, אזא קלינגענדיקס, ווי

בא בערעלע מיין ברודער.

בער. יא, איך בין אינגאַנצן אן איבערגעביטענער.

פינפטע סצענע

א פויער אקערט מיט עקסלעך אין פעלד. כאיעלע מיטן

בער אפן וועג, פארשטעלט פון פויער מיט א קוסט.

דער פויער. צאָב-צאָבע! פריילעכער, עקסעלעך, פריי-

לעכער. געלינקע, די זון איז שוין הויך, און ארבעט

איז נאך אסאך. צאָב־צאָבע! מײן זײדע
האַט די ערד געאַקערט, מײן טאַטע
האַט די ערד געאַקערט, און הײנט
אַקער אײך. סײַזאַל נאָר אַפּלוּפּן שטײל.
דער פּאַרײך דרײט זײך אײן דער געגנט
מײט זײנע בײזע הײנט. צאָב־צאָבע! אַט
איז ער טאַקע דאָ.

א יונג פאַרײצל (מײט א בײטשל אײן האַנט,

לײט אַן אײן באגלײט פּון אַ פּאַר קאַזאַקלעך). דו ווײסט
ווער אײך בײן?

דער פּויער. פאַרוואָס זאָל אײך נײט ווײסן? דער פּאַר
נײטש, דעם גרויסן פּאַרײצם מײזניקל.

דאָס פּאַרײצל. כאָם! פאַרוואָס־זשע פּאַלסטו מײר נײט
צו די פײס?

דער פּויער. האָ? (טראַכט א ווײלע, קוקט אָפּן פּאַרײך, אף די
קאַזאַקלעך, צײלט זײ מיטן סײנגער: אײנס, צוײ, און דער א
דריטער—שלעכט. טוט זײך א קראַץ אײן נאַקן און פּאַלט דעם
פּאַרײך צו די פײס).

דאָס פּאַרײצל (צו די קאַזאַקלעך). פײנף־אײן־צוואַנציק! פּאַסן
לײב! (די קאַזאַקלעך שלאָגן מײט די שאַמפּאַלן).

דאָס פּאַרײצל. בונטעווען? דעם פּאַרײצם פעלד אַקערן?
מײט די באַלשעוויקעס זײך כאַווערן? ווײנציק אײך
געשמײסן!

(די עקועקוזיע איז פּאַרענדיקט, דער פּויער בלײבט לײגן).

איינער פון די קאזאקלעך. ערלויבט צו פארנעמען
די פאר עקסלעך.

דאס פאריצל. נעמט, איר וועט האבן א גוטן ווארמעס.
(גייען אוועק מיט די עקסלעך).

דער פויער (שטייט שווער אוף, צעהאקט דעם אקער אף שטיק-

לעך). רעכט, איר לאזט ניט אקערן די ערד—וועלן

מיר אקערן אייערע לייבער. צו זיי באלשעוויקעס!

אלע דערפער וועלן גיין מיט מיר! (גייעט אוועק).

בער. כאיעלע, האסט אלץ געזעען?

כאיעלע (שאקלט מיטן קאפ צעקלעמט, רעדט ארויס שטיל). יא.

זעקסטע סצענע

א פארקן פון געפארבטע שטאכעטן. הינטערן פארקן—א
גאניק. קענטיק. א גווירישע זומער-ווינונג. כאיעלע מיטן
בער אסן וועג פארשטעלט, ווי אין דער פאריקער סצענע.
מיט א ראש צעעפנט זיך די טיר, און סינעמען ארויס-
פליען פארשיידענע מאכשירים פון א קינדער-היים—שטול-
כעלעך, קארטאן-ארבעטן און אנדערע. יינגעלעך, מיידע-
לעך לויפן ארויס מיט געוויין, מיט שרעק, מיט סינע, מיט
אלערליי האוואיעס.

א מורזשוי מיט א גראבן בויך ווייזט זיך אסן גאניק. היי-
טער אים טיפער אין טיר זעען זיך א פאר ביקסן.

דער בורזשוי (פאר קאס—רויט, אזש בלוי, טופעט מיט די

פיס) מיין שטוב! מיין שטוב! מיין שטוב! רעקוויי-

זירן? ראבעווען? קינדערהיימען, קאמונעס מאכן?

באלשעוויקעלעך האָדעווען? און אין גאָס זיך וואָל-
 גערן זייט איר קראַנק? אף די טראַטוואַרן גייט! אין
 די רינשטאַקן! אין די מיסטקאסטנס! - איך בין דאָ
 באלעבאָס! (סארשווינדט).

(די קינדער צווישן זיך):

— טרעלבּוּך!

— וואַרט, די באלשעוויקעס וועלן קומען.

— זיין שטוב! און ווער האָט די קלעצער געטעסעט?

— מיין טאַטע האָט די אויוונס געלייגט.

— מיין טאַטע האָט באשלאָגן דעם דאָך.

— און ווער האָט די ווענט געשטעלט?

— און ווער האָט די פענצטער פארגלאָזט?

— זיין שטוב! — אונדזער שטוב!

(א קליינס צעוויינט זיך, א גרעסערס נעמט עס איין).

— וואָס וויינסטו? וויין ניט.

— כווייל צו דער מאמען.

— נאָרעלע, מיר האָבן ניט קיין מאמעס.

(די מיליטער-לייט פירן אַרויס די דערצייערן. זי איז ארעסטירט).

דער פּורזשוי (די הענט אין די קעשענעס). מיר וועלן אייך

ווייזן הייזער צונעמען, קאַמונעס מאַכן!

(די דערצייערן וויל ארומנעמען איינט פון די קינדער).

דער פּורזשוי. טרייבט זיי פונדאָנען! יאָגט אוועק אָט

דעם ברוד, זייער פוס זאָל דאָ ניט זיין!

די דערצייערן. פאַלט ניט אראָפּ באַ זיך, קינדער, זייט שטאַרק!

(די מיליטער-לייט שטויסן זי, זי זאָל גיכער גיין).

בער. האָסט אלץ געזעען?

כאַיעלע. יאָ.

זיבעטע סצענע

פאַרשטאַט. ארבעטער-גאַס. א פאַר יאטלעך לויפן און שרייען:

— א בער! א בער! א בער!

(כאַיעלע מיטן בער באווייזן זיך. אויסרופן):

— אידל מיטן פידל, בערל מיטן פויק!

— דאָס מיידעלע קוקט אָן, דאָס מיידעלע!

— ווער וועמען פירט— זי אים צי ער זי?

— בער, קום טאַנצן א שער.

— האָניק-פרעסער!

— לאַפע-טופע!

— בער, בער, האָפֿ-האַפֿ,
 ברייטער אַכער, שמאַלער קאַפּ.
 — בער, וווּ איז דיין וויידל?
 — הינט האָבן אופגעגעסן.
 — כא-כא-כא, רעכט אזוי, זאָל זיך א וויידל ניט
 נאָכשלעפּן פּונֿהינטן.

(דער בער, וואָס איז ביזאָהער געשטאַנען אָפּ אַלע פּיר,
 גלייכט זיך פּלוצים אויס אָפּ די הינטערשטע פּיס, ציט זיך
 אויס הויך, העכער פּון ארומיקן אוילעם, דרייט מיטן פּיסק
 ווי ער וואָלט עמעצן זוכן. אויסרופן):

— זעט, זעט.
 — א ליינג פּון א בער.
 — מיט א קאַפּ העכער פּון כאַיקל קאַוואַל.
 — כאַיקל, גיי מעסט זיך מיט אים.
 כאַיקל. כּיהאַב מוירע, ערײַט מיר נאָך אַנטרעטן אַפּן
 פּוס.

א יידענע (נעמט קיין אויג ניט אראָפּ פּונעם בער). קרוינע-
 לעך, סײַזו מיר שלעכט.

— ווער כּאלעשט? וואַסער, גיכער וואַסער!

די יידענע. אַי, מע דאַרף ניט קיין וואַסער.
 — ליבינקע, ראַטעוועט.

— האַ? באַגאנוועט? ווען, וווּ!

די יידענע. אַי, נישט באַגאנוועט. טייערינקע, איך
 ציטער.

— וואָס איז דען?

די יידענע. דער בער. איך שטאַרב. ער קוקט אָפּ

מיר, ער קוקט גלייך אף מיר.

— געפונען אף וועמען זיך צו פארקוקן.

כאַיעלע (ציט אראָפּ פאַרן קייטל דעם בער צו זיך). האָט קיין
מירע ניט, שרעקט זיך ניט, ער איז אַ גוטער
(רייבט זיך אָן בערס קאָפּ מיט אַ באַק).

כאַיעלע. איצט וועלן מיר ווייזן אייניקע נומערן. אזוי:
קלאַפּ אין פּויק. (בערל קלאַפּט). ווייז, בערעלע, ווי אזוי
די ציין טוען דיר וויי (דער בער ווייזט).

א קינד. בערל, בערל, נא דיר א פלעשעלע יאָד.

א באַכער (אין אַ פּאַרטן, מיטן אינסטרומענט אין דער האַנט):

כיקאַן אויסרייסן. אָט האָב איך אַפּצוויינגעס.

— טראָג זיך, גראָבע זאָך.

— זאָל ער ווייזן נאָך עפעס.

— זאָל ער ווייזן, ווי אַ פּאַריץ טרינקט טיי.

— טאַם, אַ פּאַריץ טרינקט ניט קיין טיי, אַ פּאַריץ

טרינקט שאַמפּאַניער.

(דער בער ווייזט, וואָס מע בעט. געלעכטער. אויסרופן):

— אַ, אַף בילעטן, אַ קאַפּאַרע טעאַטער.

— שוין איינמאָל אַ בער.

— אַ בער מיט ביינער.

(א קאָל פון אוילעם):

— ווייז, ווי אזוי די באַלשעוויקעס קומען, און די

בורזשויעס פּאַקן זיך אין וועג אריין.

— שטילער! ווער שרייט דאָרטן? שטילער.

— וואָס האָט איר מוירע? מיר זיינען דאָ צווישן

אייגענע.

— דער מענטע דרייט זיך דאָ אום.

— לאַך פון זיין קאַפּ.

(דער בער ווייזט, וואָס מ'האָט באשטעלט. כאַיעלע העלמט
אים. דער אוילעם קאַטשעט זיך).

א שיקערלעכער. בראטישקא, לאַמיר זיך צעקושן!

(קריכט צום בער זיך קושן). זיי וועלן נאָך לויפן, ווי די

מיין. און גאָר אינגליכן. איר וועט זען.

געשרייען, געלעכטער. פון אוילעם ווארפט מען צו באַר-
לעך, אוגערקעלעך, שמאַכטעליינעס. דער בער כאַפּט,
קניט, וואַרפט צוריק, גיט איבער כאַיעלען. פּלוצים גלייכט
ער זיך אויס אזוי ווי פּריער, זוכט מיט די אויגן צווישן
אויילעם, וואַרפט צו עפעס צווייען, וואָס שטייען אָן א זייט.
געלעכטער, געשרייען. די שפּיל דויערט ווייטער.

איינער. א פארכאסמעטער קאָנווערט. וואָס קאָן דאָס

זיין? אף דיין נאָמען.

צווייטער. ווייז אהער (לייענט).

איאטל. זעקס, זעקס, דער מענטע גייט.

נאדזיראטעל (מיט אַ רויטער נאָז). פא-פארזאמלונגען?

מי-מי-טינגען? (דערזעט דעם בער) ווו-וואָס פאָר אַ

בער? פּר-פּונוואנען א בער? ווו-ווער האָט

דערלויבט א בער? שע-שוין זיך צעגליין!

(אויילעם צעגייט זיך אָן כיישעק, כאַיעלע מיטן בער סטייען ניט).

צווייטער. כּיפּארשטיי ניט, כּיפּארשטיי גאָרניט. א וויכ-

טיקע בריוו. נאָר ווי אזוי קומט זי צום בער?

איינער וואָס איז עס פאר א בריוו?
צווייטער. א קלייניקייט. א יעדיע וועגן דעם, אז די
טעג הויבט זיך אָן און אז היינט באנאכט מוזן מיר
אלע זיין אין אדאשעווער וואלד, אף א געוויסן אָרט.

איינער. און ווער איז אונטערגעשריבן?
צווייטער. דער קסאוו איז מיר שטארק באקענט, נאר
טאקע די אונטערשריפט—„זיבעלע“. ווער קאָן עס
זיין?

איינער (נעמט די בריוו און באטראַכט זי). ס'איז בערלס
קסאוו, און „זיבעלע“. ווארט, „זיבעלע“ איז דאָך גער
ווען זיין צונעמעניש. געדיינקסט ניט? אזוי פלעגן
מיר אים אָפט רופן פאר זיין ווקס און פאר זיין
אָפעטיט—ער פלעג עסן פאר זיבן.

צווייטער. אָבער ווי אזוי קומט די בריוו צום בער?
אָדער עמעץ האט זי פארלוירן, אָדער דאָ שטעקט א
פראָוואַקאציע.

איינער (באטראַכט ווידער די בריוו). ניין, קיין פראָוואַקאציע
געוויס ניט. אלץ שטימט. דער קסאוו, די כסימע—
אלע סימאָנים.

צווייטער. וואָס זשע טוט מען?

איינער. מע מוז גיין.

צווייטער. אויב אזוי, דארף מען צוגרייטן די יאטן.
צייט איז קארג. קום!

אכטע סצענע

סארנאכטלעך, צוריקוועגס, כאיעלע מיטן בער.

דער בער. דיר איז שווער צו גיין, כאיעלע, זעץ זיך
אביסל אף מיר, אף די פלייצעס, אָט אזוי. (שטעלט זיך

אָף די הינטערשטע פּיס, נעמט כאיעלען אָף די פלייצעס).

כאיעלע. טאָמער באגעגענען מיר אים, ווי אזוי וועט

ער מיך דערקענען?

בער. ווער?

כאיעלע. בערעלע. כּיפּין געווען א העלינקע און איצט

בין איך א שווארצינקע.

דער בער. א... ער וועט דיך אויספרעגן, כאיעלע, צי

ווייסטו, וואָס מיט טאַטע-מאמע איז געשעען, ווהיין

בערעלע איז אוועק.

כאיעלע. איך ווייס, איך ווייס אלץ.

דער בער. ביסטו א ווילע. האָפּ! האָפּ-האָפּ! (כאיעלע

לאַכט) אַי, מיין פּוס, גוואלד, מיין קראַנקע פּוס (מאַכט

זיך הינקענדיק, כאיעלע ווערט אומעטיק) האָפּ! האָפּ-האָפּ-

האָפּ! (כאיעלע לאַכט).

ניינטע סצענע.

באַם ציגינערשן שאלאַש. דער ציגינער רויכערט אַ פּיפּקע.

די ציגינערן באַ אַ פּייער, וואָס איז צעלייגט אָף דער

ערד, וואָרעמט געקעכטס אין אַ טאָפּ, קוקט אָפּן וועג.

ציגינערן. שוין שפעט, און דאָס קינד מיטן בער זיין

גען נאָך אלץ ניטאָ.

ציג יינער. וואָס, אלטע, אימעטיקלעך?
 ציג יינערן. מיר זיינען געבליבן מיט דיר, ווי צוויי
 קארטן פון א טאש, צוויי קארטן. פארלירענע אפן
 וועג פון א טאש א צעטרייסלטער, א טאש, א, א
 שיינער, א פארביקער! ווו זיינען אונדזערע זין? ווו
 אונדזערע אייניקלעך? ווער פון א קויל דערשלאָגן,
 ווער פון טיף געפאלן, ווער אָן א זייגעזונט פאר-
 פאלן. אין איצט, אזא געפינס! דאָס קינד מיטן בער.
 ס'איז פאָרט היימעכער אין שאלאש, און זיי קאָנען
 טאָקע אריינברענגען אין קעשענע ניט ווינציק. פעלט
 נאָך זיי צו פארלירן.

ציג יינער. (ניט ארויסגעמערדיק די פיפקע). אָט גייען זיי.

(כאיעלע מיטן בער באווייזן זיך. דער בער הינקט).

ציג יינערן. וואָס אזוי שפעט? כאָטש עפעס היפש גע-
 מאַכט, עפעס גוטס געבראכט? (נעמט אַראָפּ דאָס טאָרגלע
 פון כאיעלען, טרייסלט אויס אונדזערע קלעך, באַרלעך, עפל גרינע,
 מינץ אביסל) קאָרגלעך, קאָרג. א שלעכטע צייט, א פיל
 טערע צייט. גיי, עס אפיסל קוליש. באַם פייער געוואָ-
 רעמט. ס'זאל ניט אָפגעקילט ווערן.

ציג יינערן. (צום בער). און דו, שלימאזל מיטן לאָמען
 פוס, ווילסט אויך אוואדע קייען. וואָס גיט מען דיר,
 וואָס?

(גיט אים ברויט, עפל).

ציג יינערן. אזוי, אזוי. אוועק א טאָג. וואָס וועט מאַרגן
 זיין? נו, צייט שלאָטן. ווו טוסטו אים אהין?
 ציג יינער. אף דער קייט, פאַר דער טיר.

ציגיינערן. און דו, טעכטערל, קום אין שאלאש אריין.
כאיעלע. איך וויל ניט. כווייל מיט אים (ווייזט אפן בעד).
ציגיינערן. א ליבשאפט פון א קינד. זאל זיין, ווי דו
ווילסט (בעט איר אונטער גראָז). שלאָף דאָ. מאָרגן גאנצ
פרי גייט איר ווידער אין שטאָט אריין.

צענטע סצענע.

נאַכט. כאיעלע שלאָפט. אַ קוויטש פון אַ סאָווע צוויי סאָל. דער בער
בינדט זיך אָפּ פון דער קייט.
כאיעלע (פון שלאָף). דו ביסט דאָ, בערעלע?
דער בער. איך בין דאָ, כאיעלע. שלאָף רויק, איך בין דאָ
מיט דיר.
(כאיעלע ווערט אַנשלאָפן. דער בער פאַרשווינדט אין וואַלד,
ענטפערט מיט אַ קוויטש פון אַ סאָווע).

עלפטע סצענע.

וואַלד: פינצטער. די צוויי, וואָס האָבן באַקומען די בריוו.
איינער. זיבן און דרייסיק, אַכט און דרייסיק, ניין און
דרייסיק, פערציק. פערציק טרעט פון וועג, צווישן די
ניס-געדיכטענישן. הייסט עס, דאָ ערגעץ.
צווייטער. אַ, כאַליערע! צעהאקט א קני. אַט איז ער,
דער שטיין. א פינצטערניש!
איינער. איז דאָך גוט. ער דארף דאָך זיין דאָ, דער
שטיין, לויט דער בריוו.
צווייטער. אוואדע איז גוט.

איינער (טוט צוויי מאל א קויטש, ווי א סאָרע, מע ענטפערט אָס).
דער ענטפער איז פון נאָענט. ער דארף באלד זיין דאָ.
צווייטער. אפי כעוורע זאל זיצן שטיל. מיר אינצווייען,
מילע, טאָמער וועלן מיר אריינפאלן, איז פארפאלן.
איינער. צו וואָס זאלן מיר אריינפאלן? מירן זיך ניט
לאָזן. אכּוץ דעם, איז שוין איצט קלאָר, אז ס'איז
בערלס אופטור.

צווייטער. שטילער. דוכט זיך, מע גייט.
איינער. יאָ. (קוקן זיך איין) וואָס האָב איך געזאָגט? בערל,
זיבעלע. זיין גידל, זיין גאַנג.

בערל (אין מענטשלעכן געשטאלט). איר זייט דאָ אינצווייען.
ווי זיינען די איבעריקע?

איינער. ניט ווייט אין וואלד. מיר האָבן מוירע גע-
האט, טאָמער פירט מען אונדז פאר דער נאָז.

בערל. איר האָט דאָך געזעען—מיין בריוו.
איינער. יאָ, נאָר דורך וועמען? ווי אזוי קומט זי צום
בער? א בער אין גאס האָט זי אונדז צוגעוואָרפן.

בערל. א, ס'איז אַן איינפאל. שוין איינמאל א בער!
איר מעגט זיך אף אים פארלאָזן.
איינער. דו שפאסט.

בערל. ערנסט. איר מעגט אים געטרויען ניט ווינצי-
קער ווי מיר. ער וועט ערשט ווייזן, וואָס ער קאָן.
די נאכט איז קורץ. (צו איינעם) גיי רוף אַהער די
'אַטן. (צום צווייטן) און דו בלייב מיט מיר.

(איינער גייט אוועק).

בערל. גיכער, צו דער ארבעט! אָט זיינען רידלען. דאָ,
צווישן די ניס, רעכטס פון שטיין איז עס פאָרגראָבן.
ביז די כעוורע וועלן קומען, זאלן מיר זיין פארטיק
(גראָבן).

(די כעוורע באַווייזן זיך).

בערל. צעשטעלט זיך—צו צוויי אין א ריי. גיך, שטיל,
דיסציפלינירט.

(כעוורע צעשטעלן זיך. בערל מיטן צווייטן שלעפן פון
גרוב אַרויס געווער און צעטיילן עס).

בערל. מאָרגן מוז די שטאָט זיין אין אונדזערע הענט.
אייער אופגאבע—פארנעמען די קאָזארמעס. דאָרטן
פארכאפן מיר דאָס געווער. צעטיילן צווישן די אר-
בעטער און גייען זיך ווייטער. הינטער די קאזאר-
מעס ציט זיך א זומפ, פארוואקסן מיט אָטשערעט.
די פויגלען וועלן נאָך שלאָפן, מוזט איר שוין דאָרט
זיין. צעשיט זיך אין אָטשערעט און ווארט אף מיין
סיגנאל. איר וועט דערהערן קלעפ אין א באראבאן,
אין אָנהייב אָפטע, איינצעלנע קלעפ. גרייט זיך צו.
דערנאָכדעם—קלעפ, ווי צו א שנעלן מארש. רירט
זיך פון די ערטער און לאָזט זיך גיין. צום סאָף—
דרויב, אטאקע, שטורעם. פאלט אָן, ווי א ווינט, ווי
פייער אף א שטרויענעם דאך, ווי אסטעלי איבערן
קאָפ! די קאזארמעס וועלן זיין ליידיק, סטארעט זיך
פארכאפן וואָס מער געווער.
מיט גליק!

דרייצנטע סצענע.

(נאכט, פארן שאלאש).

בער (צוריק אין דער פעל). שטיי אוף, כאיעלע.
כאיעלע. סאיז נאך פינצטער, בערעלע. כווייל
שלאפן.

בער. שטיי אוף, כאיעלע, מיר דארפן גיין.
כאיעלע. ווהין?

בער. פרעג ניט, קום. קום גיכער.
כאיעלע. אט שוין. איך גיי.

(גייען אוועק).

פערצנטע סצענע.

א סרייער פלאץ פאר די קאזארמעס. כאיעלע מיטן בער.
דער בער קלאפט אין פויק מיט אפטע איינצעלנע קלעפ.
אין די טירן באווייזן זיך טארשלאסענע פענימער.

— וואס איז געשעען? ווער פויקט עס פארטאג?

— א בער אין הויף מיט א קליינער ציגיינערן.

— אינטערעסאנט. נאָר וואָס אזוי פרי?

(דער אוילעם זאמלט זיך אַרום בער—האַלב-אַנגעטאַנענע.
מיליטער-לייט).

— א בייזע מאָרדע בא דעם בער.

— א פארביסענע.

— און דער קוק! כיוואלט זיך ניין וועלן מיט אים
טרעפן אויב אף אויג אין וואלד.

— ע. אן אלטער טערעך.

(דער בער הייבט אן אויסקלאפן אַ מאַרש).

— אַ—האַ.

— אַט א באראפאנשטשיק!

— מע דארף אים מאַביליזירן צו אונדז אין באטאליאן.

— כאַטש נעם און לאָז זיך מארשירן.

איינער (מאַרשירט). איינס—צוויי, איינס—צוויי, בעי זשיי

דאָו, ספּאַסאַי ראַסיי!

א צווייטער: (נעמט אַרויס אַ סלאַש. ווענדעט זיך צום בער). —

ווילסט בראַנפן? ווילסט גיט? טרינק איך אליין (טרינקט).

שפּאַצירסט זיך אין גאַס און באַגעגנסט אַ יונגער

מאַנטשיקל. היי, דו! א באַלשעוויק צי א זשיד? אויב

א באַלשעוויק, צעפייסטו אים גלייך אפן אָרט,

אויב א זשיד, פירסטו אים אין סעדל. דעם זיי

גער! די שטיוול! פארשטייט זיך, גאַלד, אסיגנאציעס—

— און אים אליין (שלוקערצט) קיין פאלעסטינע.

כע-כע! וואָס עפעס קיין פאלעסטינע?

— צו די עלטערויידעס.

— דו, קליינע, ווייז דיין צירק.

— גענוג מארשירן. הייב אן די פאַרשטעלונג.

כאיעלע (אביסל צעטומלט). איצט וועלן מיר ווייזן אייניקע
נומערן.

(דער בער הערט אוף דעם מאַרש, גייט פלוצים אַריבער
צו שטורמישן דרויב. וויציקע אויסרוטן):

— ס'הויבט זיך אָן.

— מאמעש מורעשקעס לויפן איבערן לייב.

דער שיקערער. צירק טשיניזעלי! א סאלטאָ מאַרטאלע
פון אונטערן סאמע דאך! אכטונג!

געשרייען פון די קאזארמעס. הוררר-א-א!
(אין די טירן ווייזן זיך אַרבעטער מיט אָנגעשטעלטע ביקסן).

בער (באַפרייט פון דער פעל). ניט פון אָרט! די באַלשעווי-
קעס זיינען דאָ!

(די ווייסע בלייבן צוגעקאוועט אָף די ערטער).

כאיעלע. בערעלע!

עפילאג.

א פראצעסיע מיט מוזיק, מיט רויטע פאָנען. אַרבעטער,
יונגט, קינדער. כאַיעלע מיט בערעלען אין איינער סון די רייען.
בער. איז ווי ווילסטו בעסער, פארבלייבן א שווארצינקע
אָדער צוריק ווערן א העלינקע?
כאַיעלע. כוּויל א העלינקע.

צענטראַלע יודישע ביבליאָטעק
אין פּרעסנ ארביין

Н. ЛУР'Є
ОСТАННІЙ ВЕДМІДЬ
Дитяча п'єса